

„Искамъ да те попитамъ само едно нѣщо“, каза малката птичка.

— Какво искашъ да знаешъ?— рече Господь.

— Защо да се казвамъ червеношийка, когато съмъ сива отъ човката до опашката? Защо да се казвамъ червеношийка, когато нѣмамъ нито едно перце червено?

И птичката съ малкитѣ си черни очи погледна Бога умолително. Около себе си тя виждаше фазани цѣли червени, насипани съ леко златенъ прахъ, папагали съ великолѣпни кърмъзови врътовръзки, петли съ червени гребени, безъ да поменуваме пеперудитѣ, златнитѣ риби и розитѣ. И естествено тя мислѣше, че ще бжде дребна работа, ако ѝ лепнатъ едно шарено петно на шийката; тогава тя ще стане хубава птичка и името ѝ ще ѝ прилѣга.

„Защо ще се наричамъ червеношийка, ако ще бжда цѣлата сива?— изново запита птичката и чакаше да ѝ отговори Господь:

„А, моя мила, виждамъ че съмъ забравилъ да украся съ червено перата на твоята шийка, но азъ те нарекохъ червеношийка, и така ще се наричашъ ти, само че отъ тебе зависи да си заслужишъ името“.

И Господь дигна ржка, и изново птичката хвъркна въ безкрайния миръ.

Птичката слѣзе отъ рая, потопена въ дълбоки мисли за себе си. Какво може да направи една малка птичка, за да добие червени крила?

Едничкото нѣщо, което можà да измисли бѣше да се настани въ единъ шипковъ храстъ. Тя си направи гнѣздо всрѣдъ бодлитѣ. Би помислилъ човѣкъ, че тя чакаше да се залѣпи розовъ листецъ на шийката ѝ и да ѝ даде шарката си.